

## Hoofdstuk 1

# Een dame in de Dom

### De hoofdlijnen van het boek



*Mark (3) speelt met de duplo. In de bak zoekt hij alle groene blokjes op. Hij bouwt een garage. Moeder Ilse (40) komt de kamer binnen.*

*‘Wat ben jij lief aan het spelen! Wat ben je aan het maken?’*

*‘Een garage.’*

*‘Je hebt hem helemaal van groene blokjes gemaakt zie ik. Heb je al die blokjes zelf opgezocht in de bak?’*

*Mark knikt. Dat heeft hij helemaal zelf gedaan.*

*‘Waarom heb je de garage groen gemaakt?’*

*‘Groen is mijn lieve kleur.’ Er klinkt gepaste trots in zijn stem, omdat hij dat moeilijke woord ook al kent.*

*‘Ja, jij vindt groen een mooie kleur, hè?’*

*Mark knikt. ‘Ik vind groen het mooiste!’*

*‘En wat ga je nu verder bouwen?’*

*‘Dat weet ik niet.’*

*‘Misschien kun je er een toren bovenop bouwen. Ofernaast. Met rode en gele blokjes. Dan doe je ze om en om. Kijk, zo!’*

*Mark denkt even na. ‘Ik ga een blauwe toren maken.’*



Mark is nog maar drie jaar en is meestal thuis bij zijn ouders. Hij weet als peuter heel goed wat hij mooi vindt. Het liefste heeft hij een groene broek, een groene beker en een groene dekbedhoes. Zijn moeder sluit hierbij aan en probeert zo zijn gevoel voor mooie dingen al te ontwikkelen. Terwijl hij aan het spelen

is, knoopt ze een gesprekje met hem aan. Door zulke gesprekjes leert Mark op een eenvoudige manier te benoemen waarom hij iets doet: omdat groen een mooie kleur is. Zijn moeder reikt hem ook nieuwe ideeën aan: ‘Maak je een dikke toren of een dunne toren? Zet je hem boven op de garage of ernaast?’ Zo eenvoudig start de ontdekkingsstocht van een peuter naar de mooie dingen om hem heen.

Veel mensen denken bij kunst al snel dat het om iets moeilijks en onbegrijpelijks gaat. Dat je pas over kunst mag meepraten als je vindt dat de kunstwerken van Piet Mondriaan geniaal zijn. Ben en Ilse hoeven heus geen posters van Mondriaan op de slaapkamer van Mark op te hangen om hun zoontje liefde voor kunst bij te brengen. Ze hoeven hem ook niet per se mee te nemen naar een beroemd museum. Ilse laat Mark zien dat je kleuren kunt ordenen tijdens het bouwen met duplo. Ten diepste doet Mark hetzelfde als Mondriaan deed met de blokken en lijnen in zijn schilderijen. Aandacht voor mooie dingen begint eenvoudig bij het spelen thuis. De basis voor later wordt gelegd terwijl Mark met de duplo zit te spelen. Er worden mooie dingen gemaakt en er is ruimte om ervan te genieten.

## Met vader op stap



*Terwijl moeder met Mark thuisblijft, mogen de twee oudste kinderen een dagje met vader Ben (45) mee naar Utrecht. Dat vinden Joost (11) en Elze (10) een hele eer.*

*Ben geniet ervan om zijn oudste kinderen iets te kunnen vertellen over oude kerkgebouwen, zijn eigen passie. Hij wijst de kinderen op een beschilderd plafond, de preekstoel met houtsnijwerk of een gebrandschilderd raam. Hij laat de grafzerken zien en probeert het grafscript samen met de kinderen te ontcijferen. Ze rekenen uit hoe lang de stenen er al liggen.*

*Ze hebben twee kerken bekeken en zitten nu in een restaurantje*

langs de gracht uit te blazen. Benieuwd naar de indrukken van de kinderen vraagt Ben: 'Welke kerk vonden jullie het mooist?' 'De Domkerk', vinden Joost en Elze allebei.

'Waarom dan?'

'Omdat hij zo groot en oud is', zegt Joost.

Ben heeft laten zien dat de Domkerk vroeger veel groter was. Het grote plein tussen de toren en de kerk hoorde toen ook bij het kerkgebouw. Met donkere stenen is aangegeven waar de pilaren stonden en hoe groot het kerkgebouw geweest is voordat het werd verwoest door een tornado. De kinderen konden het zich nauwelijks voorstellen, zo groot.

Joost zegt dat eigenlijk alle kerken wel iets moois hebben.

'Waarom dan?' vraagt Ben weer.

'Nou, omdat ze allemaal wel iets moois hebben van vroeger. Een mooi dak of zo of gekleurde ramen.' Elze vult aan dat ze het sfeertje in die oude kerken bijzonder vindt. 'Gewoon, ik weet niet wat dat is. Het is er een beetje stil.'

De twee kinderen beleven hun kerkentocht duidelijk anders. Joost benoemt vooral het grootse en oude. Elze is vooral geboeid door de sfeer die er in de gebouwen hangt.

Dat verschil in beleving blijkt nog meer in de regenachtige week erna. Na het dagje in Utrecht wil Joost per se snappen hoe dat nu zit met die gotische kerken. Eerst konden ze alleen maar kerken bouwen met dikke muren en kleine ramen. Die zijn donker van binnen. Maar hoe kregen ze het dan later wel voor elkaar dat ze hoge kerken met grote ramen konden bouwen? En hoe komt het dat de Domkerk in Utrecht instortte en andere kerken niet? Deze vragen houden hem bezig en achter de computer zoekt hij naar antwoorden. Als hij iets gevonden heeft, laat hij het meteen aan Ben zien.

Terwijl Joost op zoek is naar meer informatie over de Domkerk,

*ontwerpt Elze dames in prachtige jurken. Op de achtergrond te-  
kent ze gotische ramen, die ze minutieus inkleurt. De vrouwen  
wandelen statig tussen grote zuilen. Een van hen tilt met haar  
hand de jurk op om beter te kunnen lopen. Als ze tevreden is over  
de tekening laat ze hem aan Ben zien. Ben bekijkt hem verrast.  
Heeft Elze in die kerken voor zich gezien hoe prinsessen en rijke  
dames vroeger door de gebouwen liepen? Ineens ziet Ben weer voor  
zich hoe Elze voorzichtig over de grafzerken stapte en met allebei  
haar handen haar rok vasthield.*

## **Tot slot**

Elk kind beleeft de dingen op een geheel eigen manier. Vader Ben laat zijn kinderen Joost en Elze precies dezelfde dingen zien in een oude kerk. Toch reageren ze verschillend. Joost is geïnteresseerd in techniek. Zo kijkt hij ook naar oude kerken. Zijn belangstelling voor de verschillende bouwstijlen komt niet uit de lucht vallen. Het sluit aan bij zijn karakter. Elze onthoudt vooral de sfeer van deze dag. Ze maakt verfijnde tekeningen. Dat gevoel voor sfeer is dus niet alleen een talent, het is een onderdeel van haar karakter. God heeft elk kind immers verschillend geschapen. In het gezin van Ben en Ilse zien we hoe belangrijk de rol van volwassenen is. Ze praten met hun kinderen, nemen hen mee op stap en reiken hun nieuwe ideeën aan.